

PREU.

5 CENT.

* * * * Farà una entrematadura cada diumenge * * * *

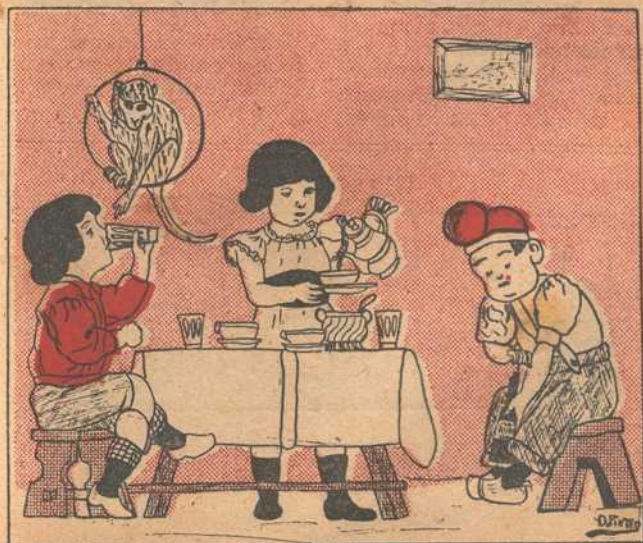
ANY 1er • BARCELONA, 11 SETEMBRE 1904 • NÚM. 37

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Rambla de las Flors, 11
— BARCELONA —

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Catalunya, un any. . . . 3 ptas.
Idem, un semestre. . . 2 id.
Extranger, un any. . . . 5 id.

Los fills del alcalde del poble obsequian á EN PATUFET ab café y xampany

COLABORACIÓ INFANTIL

¡Mare!

Difícil es explicar lo significat de la paraula MARE; ella es qui'ns ensenya a donar los primers passos, a enrahonar, a oferir a Deu las nostras oracions; es lo nostre tesor de ternuras que'ns cuyda en las nostras malalties; es com una flor del jardí del nostre cor, com rosa de finíssimas olors, es modesta violeta que'ns ensenya las virtuts que devém seguir. Lo nom de MARE lo doném

també a la Verge perquè va esser escullida pera MARE del nostre Redemptor. Alabém donchs a la nostra los que, per alegría, podém estimarla encara, ja que ella ha sigut lo nostre consol y guía, y demaném ab fervor a Deu que li concedeixi molts anys de vida ab verdadera salut, y aixís junts ab la nostra mare poguém viure ditxosos fins que arribi lo moment d'entregar a Deu lo nostre últim sospir.

MERCÉ FARRIOLS

HISTORIETA

.....i

Un consell

PATUFET, amiguets meu,
no estiguis pas més a fora,
perque ara ab los mals que hi ha
pots agafar alguna cosa.
Si'm volguessis creure a mi
no faria més tabola,
cap a casa falta gent
y bona nit y bona hora.

JOSEPH AGUILAR (13 anys)

A tú En Patufet

Avans de que tú a ribis
jo te vull felicitar,
perque, vaja, tú ets un noy
que't taràs sempre estimar.

Vas venir a Barcelona,
tothom de tú'n va parlar,
y ara que has anat al poble
tothom per tu sempre està.

Tú vas ser rey de la festa
que's va fer al envelat,
y tan bon punt te van veure
d'aplausos no'n van faltar.

Hasta l'il·lustre Rector
d'aquell reduït poblet
aixís qu'a n'a tú't va veure
va dir:—¿Qué tal, PATUFET?

Al sentir que't nomenavan,
encar que fossis petit,
contestavas desseguida:

—¿En qué jo los puch servir?

Lo Rector aixó al sentirse
va dir ben impresionat:

—Molt be, PATUFET, ja veig
que sabs tosa urbanitat.

Aixís m'agrada noy maco
que't sàpias espavilar,
mentres a tot hora't buscan
per poderte retratar.

—¿Es vritat lo que t'he dit...?
si no ho es perdó't demano,
encare que no hi cau be
sent dels dos tú lo més nano.

JAUME SEGALÈS (13 anys)

Jo't convido

Si es que vols passar l'estiu
te convido, amich lleal,
al poble de La Bisbal,
que aquí tota cuca hi viu.
Te presentaré als amichs,
que sempre'm parlan de tú;
no't despreciarà ningú,
tant los pobres com los richs.
Te daré bons aliments,
bona carn, bon pa y bon vi;
japa, cuyta, digas si!
no fassis pas compliments.
Soch ampurdanés y ho dich
ab franquesa: al arribar
no fas més que demanar
pe'n

JOSEPH COLL Y PERICH (13 anys)

M'ho vols dir?

Amich PATUFET,
tú que ets bon noyet,
¿me voldrias dir
qué'n fora millor
que ara fes molt fret
ó que'n fes calor?

JOSEPH M.ª CASAS (9 anys)

A En Patufet

PATUFET, jo molt t'estimo
y un regalo te vull fer,
perque vegis que m'agrada
y ets mon amich verdader.

Y ara tú'm podrias dir
qué es lo que't vull regalar,
dintre de dos ó tres dias
tú be prou que ho trobaràs.

Ara adeu, xich PATUFET,
espero contestació,
y'm despedeixo de tú
ab tota satisfacció.

LLUISSET GODO Y PLA (11 anys)

Un model d'aquest estiu

Una fontada

¿Hi voleu ven'r, minyons,
à beure a la Rabassada?
farém una costellada,
y un arrós ab bons capons.

Ab las catifes de flors
sentats tots a la campinya,
apurant such de la vinya
alegrarem nostres cors.

Y ab joya com enfilall
de bon humor y de festa,
ab un ramet de ginesta
baixarem tots cap avall.

REGINA GRAO (14 anys)

Puritanisme

Aquell any sí que n'havia de ser de lluhida la festa del poble; hi havia Ofici á la Iglesia, sardanas á la Plassa, focs artificials al camp d'en Coll, ball de nit al embalat, y fins vindrían *Els Parrots* de la Bisbal.

Pero encara més; havían fet fer á Barcelona una imatge de la Mare de Deu de Agost, que, com ja deveu saber, está ajeguda. Alguns días avans de la festa arribá la imatge y també un dependent de la casa de Barcelona pera entregarla.

Al punt de mitjdía s'aplegá tot l'Ajuntament en corporació y se'n aná á la Iglesia pera veure la imatge, y á fi de que l'apreciessin més bé, lo dependent los hi ensenyá dreta, pero los regidors digueren al véurela en aquesta posició, que no era la qu'ells volían.

Lo senyor Rector y'l dependent miraren de convéncels; tot fou en vá, no hi va haver més remey per aquella gent que ferne un'altra.

Al cap de quatre dies va tornar lo dependent ab una altra Mare de Deu d'Agost que'ls agradá molt.

La imatge era la mateixa de la primera vegada, sols que'l dependent va tenir bon cuydado d'ensenyarla ajeguda tal com los regidors volían.

XIRIBECHS

Lo rossinyol

Rossinyol, bon rossinyol, rossinyolet de montanya, vina aquí ab ton companyó á alegrarlo ab tas cantadas.

Quan recordo que de nina ta canturia'm consolava, y ab aquell cant dols y viu molts matins mon plor calmavas.

No puch menys jo que exclamar: ¡quina ditxa jo'n tenia! no puch menys jo que exclamar: ¡que felissos aquells dies!

Quan ja n'era mitj mati me posavan ab tú al ombra, baix ton arbre jo escoltant tas canturias tan hermosas.

Cada tarde y per costum que de tú jo'm recordava, t'esperava que vinguesses al demunt de la teulada.

Quan l'hermós sol ja's ponía tú'm venias á avisar, lo meu són acompanyavas desde un arbre ab ton cantar.

Passava la nit d'un somni somniantne rossinyols, y á cada moment te veyá donar per ma casa un vol.

Quan lo mati clarejava tú'm venias á avisar, y ab lo teu inspirat càntich prompte'm feyas deixondar.

Rossinyol, bon rossinyol, rossinyolet de montanya, vina aquí ab ton companyó á alegrarlo ab tas cantadas.

J. MERCADÉ (13 anys)

¡Veniu!

Veniu, germans meus, veniu y cantém la patria estimada, la joia del cel. Cantém sas bellesas, sas glorias cantém; sas altas montanyas, sos rius riallers. La patria estimada ab joia atabém; sas altas montanyas, las valls y conreus. La patria es la vida ahont tot hi creix, ma patria estimada n'es joia del cel.

JOAN BADIMON

Exàmen.

—¿Ahont se trova situada la lluna?
—En lo pou de casa.

L'ávia d'en Frederich

No't burlis jamay de ningú ni de las cosas que no compreuquis.

Aixó m'ho digué un jorn ma benvolguda ávia (e. p. d.) y á seguit m'esplicá aquesta petita historia que trasmeto tal com la vaig sentir.

Eran las festas de Carnaval, y dos jovenets de 18 y 20 anys respectivament determinaren disfressarse lo diumenge de ditas festas tenint que trobarse abillats ab lo trajo que cadascú cregués més convenient a las deu del matí á una cerveseria molt coneguda. Pro avans de passar endavant tinch de fer coneixer las opinions oposadas que abdós tenían; lo mes jove era sencillot y espantadís y's deixava portar pel que sabia manejar-lo, y l'altre, ó sia'l de 20 anys, tot lo contrari; era un xich orgullós y al que podia arreplegar no'l deixava sinó després de ferlo passar per allá hont ell volia.

Sapigut aixó torném al fil de la nostra historia.

Lo dissapte a la nit no comparegué'l Frederich, ó sia'l de 18 anys, tant aviat com los demés días.

Portava sota'l bras un farsell molt voluminós y que

deixá sobre la taula y donant la setmanada a la seva ávia; després de reserve-se lo seu, y fent mitja rialleta, li digué:

—Ávia, ¿a que no encerta de que'm disfresso?

La bona ávia després de rumiá un xiquet digué:

—No'n trovo cap que me agradi, perque lo disfressarse es escarni á Deu.

—No, ávia: Lo meu trajo se diferencia dels altres, es.. de bisbe.

—¡Oh! y vols dir que farás las mateixas bonas obras que faría un bisbe de debó?

—Pro ávia...

—No, no; creume Frederich; no vulguis apurá la paciència, que Deu un día ó altre't castigaría... ¿fas ab lo cap que no?... com vulguis, pro recórdat de lo que t'ha ditla teva ávia.

* * *

A las sis del matí del día següent ja estava en Frederich llevat y rentantse. Deurían ser cosa de las set y mitja quan trucaren a la porta. En Frederich que tot just estava esmorsant, amagá'l plat y tot lo demés dintre l'armari y dihent a l'ávia que ja podia obrir, s'amagá dintre'l seu quarto tot refun-

funyant; mes s'alegrá al saber que en lloch d'una visita com ell creya que seria, era sencillament una tarjeta de son amich en la que li deya se vestís depressa puig vindria desseguit a buscarlo. Ab un salt s'acabá de vestir sens recordarse del esmorsar y volgué veurers al mirall. ¡Que n'era de diferent ab aquell trajo tant plé de brodats d'or y aguantant ab la má dreta lo báculo que semblava talment de debó quant solsament era de cartró! y'l trajo tant ben ajustat que no semblava sino que li haguessin fet exprés... quina patxoca que faria... y després de pensar y rumiá de qu'es vestiria'l seu amich doná la última má a la *toilette* com ell deya, aná a posarse l'última pessa d'aquell bonich trajo; mes al posársela li semblá veurer al mirall y darrera seu una figura tota roja, que tot seguit reconegué per un dimoni, ab dos grans orellas y dessobre'l cap dugas banyas que fent un parell d'espírels acabavan en punta; una cara entre negre y roja ab una fesomia tant lletja com lo pecat, que s'en enreya hipócritament... los cabells se li posaren de punta, la mitra li caygué de las mans, la

cara groga com la cera y'ls ulls fixos ab aquella figura que semblava que l'hagués hipnotisat y que seguía fent la mitja rialleta. Una suhor freda li banyá tot lo cos y flaquejantli las camas caigué als brassos del dimoni que no era altre que'l seu amich.

Soch jo, — digué aquest, trayentse la careta—no t'es-pantis.

Pro'l Frederich restava müt y ert com una estatua. Llavors veyent que no responia s'el carregá als brassos y cridant á l'avía que hi corregué tota esverada lo colocá al seu llit.

Be prou feren, amich y ávia lo que estava al alcans de las sevas imaginacions. Esforsos vans. En Frederich restava fret y ab los ulls oberts y fixos sempre com clavats á una sombra invisible.

Al últim, després de fer la bona ávia tot lo que bonament podia, digué al amich que anés a cercar un metje.

La pobra ávia no sabia que ferse y tot somicant deya entre dents: ¡Pobre fill meu! ¡Deu l'ha castigat!

Una hora després estava en Frederich voltat de variás personas que s'havían ofert pera vetllarlo.

—Papa, ara ningú deu tenir seny.
 —Per què?
 —Perque diuhen que qui no té
 fret no té seny

Lo metje receptá un lliquit que retorná al malalt pero no bo y sá com tres horas avans sino groch, la vista extraviada, fondos los ulls y aixamplats de tal manera's forats del nas, que feya feredat...

Llavors lo metje digué:— Aixó no será res; un petit susto que li ha tret la forsa de las sanchs, pro d'aquí quatre dias ja podrà sortir a fora.

Quan se'n aná l'acompanyá hasta la porta l'amich y li digué dugas paraulas a cau d'aurella. No sé lo que li digué que llensá un xisclet que fou ofegat pel mocadó que rápidamente s'havia apropiat a la boca al mateix temps que la veu del metje repetia baixant la escala: —No será res... no será res...

* * *

En efecte, al cap de tres dias a las onze de la nit després de confessarse y pendre's santssagraments, puig ell mateix los demaná, deixava aquest mon pera anar-sen a un altre de millor.

En aquell mateix moment arrivá l'amich que's llensá als peus del llit plorant y dihent:—¡Perdó! ¡Perdó!...

Ab prous apuros feren l'amich y l'avia lo que pogueren pera enterrarlo decentment y al tornar del cementir digué l'amich a la ávia que volia anés a sa casa que la cuidarian molt be, pro ella s'hi negá dihent que ja que a n'aquell piset hi havia mort tota la familia just era qu'ella hi volgués també morir.

* * *

Mitj any després passava un enterro al que hi anava tot endolat l'amich del difunt Frederich aixugantse de tant en tant una que altra llàgrima que li brollava dels ulls.

¿Sabeu qui era'l mort?
Era l'avia de'n Frederich.

AGUSTÍ GIL

* * *

Tinch un aixerit amich,
que es molt graciós y discret
molt trempat y tan bonich
que li diuhen PATUFET.
Sos escrits son molt graciosos
y á escriure be'ns exercitan,
y, per tant, los nens y nenas
de tot cor te felicitan.

RICART HERRERA Y RAMOS
(11 anys)

¡Jezúz, quina beztia!

—¿Vol fer lo favor de posarse be?
—¿Encara més be del qu'estich?

Impossibles

Per un Astrólech.—Contar las estrellas que veu un quan lo trepitjan.

Per un Llauner.—Soldar un canó de perdiu.

Per un Aereonáuta.—Aixecarse ab una bomba d'incendis.

Per un Carreter.—Guiar un cavallet de pintor.

Per un Músich.—Tocar de cap al sostre.

Per un Dentista.—Arrencar una dent d'engranatxe.

JESUSET SERRAT

Declaració

al meu simpàtic «Patufet»

Amich PATUFET: Encara que a una nena no es prudent declarar-se, jo ho faig ara, puig t'inch permís de ma mare y vaig a ferho al moment.

No t'creguis que t' digui allò «Que sense tu no puch viure!» «Que'm moriré!» ah! no, no, son romansos tot això, es ridícul y fa riure.

Lo que t' diré, PATUFET, sense ferhi esforços grans, que m'ets simpàtic, baylet, que'l diumenge ets mon juguèt y que t'inch sempre entre mans. Y es que ab tu veig una cosa que ab los teus germans no hi es, llegenda amena y sabrosa tant en lo vers com la prosa, y en los gravats encara més.

Renyit ab aquest sistema, qu'es odiós per tots cantons, d'escriure a rtilles que'l tema no resol may cap problema, si no excita las passions.

Tu al revés, ab tots fas colla, pensant en casa y res més; ni política qu'embrolla, plat ben fondo, plena l'olla, y riures de lo demés.

Perxó més que a tos germans te contemplo jo ab vivesa, y passo dolsos instants com hi passen los aymants al costat de sa promesa. Ab això ja ho sabs, baylet, no sé si ho he fet ab gracia, per sí ó per nó ja está fet, sigas sempre bon xiquet, y es teva

DOLORS DE GRACIA (15 anys)

La font

Vingué l'altre día mon amich Joanet a convidarme per'anar a una font; com que a mí m'agrada tant disfrutar de las delicias del camp, va-reig demanar permís a mos aymats pares, y un cop obtingut, nos lligarem be las espardenyas y marxarem. Lo sol feya poch que havia sortit, l'oreig refrescava nostras caras y l'alegría posava en moviment a tots nostres membres.

Caminarem mitj'hora y arribarem al punt que'ns dirigiam; asseguts al devant de la font contemplarem l'espectacle: lo soroll de l'aygua que cau, las verdosas catifas del blat que va creixent, las flors de distints colors qu'engalanan als florits arbres, las perlas de tots colors que penjan d'ací y d'allà formadas per las gotas d'aygua que descomponen la llum del sol, las flayres que'ls romans y farigolas despedeixen, lo passar y traspasar de las orenetas que ja han tornat de llunyans paissos... creume, estimat PATUFET, está en un paratge aquesta font que no té igual. Després d'aquesta contemplació desferem los mocadoret, traguem l'es-morsar que nostres pares

ens prepararen, y ab la gana que havíam agafat no deixarem ni un rosegonet; varem beure de l'aygua de la font, y tots satisfets del hostatge marxarem, encara que ab recansa, cap a Manresa a notificar als nostres apreciats pares las bonas impressions de nostra sortida.

No puch menys, apreciat PATUFET, de recomanarte las excel·lencias de las visitas á las fonts, pera que, coneixentlas, las aymis, aymentlas, las practiquis, y aixís, pugas disfrutar d'ellas.

FRANCISCO PONTÍ

Epígramas

Un xicot molt poca solta,
y burro de més a més,
sens conéixe'l quasi gota,
aná á casa un amich meu,
y li preguntá molt tieso:
—Quin ofici fas, Andreu?
—constantli aquell ab burla:
—Jo faig d'a ayta clatells.

R. TARRÉ Y SAMSÓ

A Barcelona va anar
un company meu de carré,
y'l seu oncle'l va portar
després de sopá al café.
Y quan l'oncle li digué:
—Qué voldrás beure, Mateu?
lo xicot li respongué:
—Voldria veure 'l Liceu.

P. FEUIL

Parlant de deutes ahir
me deya l'amich Vancells:
—Jo no pago comptes vells.
—¿Y'ls nous?—Los deixo envellir.

RICARDET V.

Com li agrada tant lo vi
al senyor Pere Roqué,
digué un dia a sa muller,
dona que té molt bon fi:
—Quan jo me mori, Assumpció,
ja sabs, donchs, lo qué has de fer;
d'enterrarme en lo celler
que'l padri té a Rosselló.

ENRICH DOMÉNECH (16 anys)

La guerra rus-japonesa

Sempre 'm diu. —Quin japonés
que n'hi ha de tú! —lo meu avi.
Y... sabeu per qué m'ho diu?
perque té enveja que'l guanyi.
L'altre dia quan m'ho deya
vaig contestarli empipat:
—Avi, que vol fer de rús,
y armarem un joch d'escatxs?
aixís sabré qui s'endú
dels pobles beligerants
la victoria que pretenen
los russos enfutismats.
Ja veurá quina sumanta
se li espera al obre rús!
—Cassus belli! —me contestá
lo meu avi rient de gust.
Planto'l joch, poso las pessas,
surt lo rus... vaig al atach
ab un exércit de peons,
compacte y escalonat.
Després ab dama y delfins
ajudat dels dos cavalls,
¡que n'hi donch de fil al rús!...
tot preparantli un parany.
¡Ay pobre rús del meu avi!
ab torras, peons y rey,
reyna, delfins y cavalls
prompte 'l tiro de clatell.

—Manelet, jo si tingués 5 céntims compraria almonds, y tó?

—Jo'm compraria uns elástichs.

Y'l rús va capitular
ab armas y municions
sens honra ni cap soldat
perque li fes los honors.

Profecia veritable
del fet que va succehir,
que n'he fet una ressenya
pel meu PATUFET amich.

LLUISET SADURNÍ (14 anys)

Vich, Agost 1904.

Acudits

—Digui papá, ¿es veritat
que'l cocodril-lo després de
haver menjat, plora?

—Sí, fill meu, quan lo
mosso del restaurant li pre-
senta'l compte.

—Pésim una lliura
de aquets pastelets....
¿Quant valen?

—Tres pessetas.

—Y d'aquells altres.

—Lo mateix, tres pe-
ssetas.

—Donchs pésimen
una lliura d'aquestos y
deixo los primers. Pas-
siho be.

—Dispensi; no ha pa-
gat los pastels.

—¿No diu que costan
lo mateix que'ls pri-
mers? Donchs si tant
valén los uns com los
altres, ab los primers
que li deixo pago'ls segons
que m'emporto, y en paus.

FRANCESCH BALENYÁ

(12 anys)

Lo mellor entreteniment

Fugintne de la calor
vareig marxar cap a tora;
y, en efecte, vaig trovar
més fresca que a Barcelona.
Corro, jugo, salto y brinco;
corro per amunt y per avall;
menjo rahims per las vinyas,
dols xar-i-lo y moch de gall.
Mes si molt corro'm canso
y soch jo gran pera jugar,
no puch sortir que'l sol pica
y a casa m'haig de quedar.
Finch d'entretenirme a casa,
mes com aixó no ho se fer,
per matar l'estona penso,
llegeix; mes ¿que llegiré?
Com son mesos de repós
no vull pas estudiar,

y busco trobar qui ensenyi
sens haver de rumiar.

Y com son cosas
que son difícils,
jamay me canso
de preguntar.
Fins que trobantne
un amiguet:

Llegeix—va dirme—
EN PATUFET.

Y, en efecte,
de tot hi ha
escrits de broma
y fins de plorà.
Hi han articles
dant instrucció
sens que tingueu
de dar lliçó.

Y EN PATUFET
vos ensenyará
los jochs boniechs
bons per jugà.
Hi trobareu
concells, rondallas
y fins també
endevinalles.
Ab aixó, cregueu,
fassi calor ó fret,
compreune sempre
EN PATUFET.

ERNEST BATLLE (14 anys)

Pro Patria

Jo no negaré ma patria,
PATUFET, vaja ahont vaja,
y quan «¿d'hont est?» me preguntin
De la terra catalana,
respondré, qu'ayma 'l trevall
y obra minas d'or y plata.

SIÓ DORIA. (15 anys.)

—Y be, qué plourá ó no, PATUFET?

—Me sembla que si s'aguanta
com ara... no'n mullarém pas.

Al Montseny

(A la meya amiga Hortensia Viñas)

Hi han al Montseny boscos fron-
dosos
que al bell hivern son plens de neu.
Semblan los morts que, alsant sos
cosos,
sota d'inmensos llensols blancsos,
trenquin sas tombas, á un crit de
lleu.

Al cim de tot de la carena
s'alsa la creu de Matagalls.
¡Qué's magestuosa en nit serena.
quan mitj l'enrotlla la lluna plena,
voltada d'ombres y xaragalls!

Saltironant per la nevada,
un rossinyol vola á la creu:
y en mitj la nit, treda y callada,
s'ou majestuosa la refilada
del au hermosa, lloant á Deu.

GLORIA BULBENA Y REIG.
(12 anys)

Curiositats

Llum dins de l'aygua

S'agafa una copa plena de aygua y s'hi tira un xiquet de cánfora del tamany d'una atmetlla.

Quan estigui á l'aygua se encen y farà llum.

Com qu'es cosa en que no s'hi pot pendre mal, y es un experiment curiós, per aixó vos ho recomana lo vostre amich y company

JOSEPH JULI (10 anys)

Medallas: En Emmanuel Alegret.
— En Alfons. — En Eduard Vilaseca.

— En Joan Vilas. — Na Julia Bernal.
— En Pau Vila. — En Mateu Vidal.
— En Piu. — En Ernest Batlle. — En Miquel M'ró. — En Joan Badia. — En J. Bal de l'ó. — En Joseph Batista.
— En Joseph M.* Casas.

Carbassas: En Eusebi Roca. — En Joan Nolla. — En A. Cardona.

En Joseph Jové, no puch creure que vosté sigui l'autor del vers *La Escola* — En Lluís Claravall, procuri sapiguer qui es que m'envia treballs ab la seva firma. — *Un llegendor*, va ser errada d'impremta. — En Jordi Serra, passi per aquesta Redacció de 7 y mitja a 8 mitja de la nit, pera parlar del *Calendari*. — En Manel Alegret y Lleongi, lo mateix li dich. — En Joan Baldrich, cumpliré l'encàrrech. — En Antón Grau, en la secció corresponent ho trobará. — En Joseph Juli, mercés pel *joch curiós*, preparin d'altres. — En Narcís Coll, procuri que'ls versos consonin.

Quedan més cartas per contestar.

AUTÓMATAS NARBÓN

Lo preciós sainete en 5 quadros

L'ALCALDE TORERO

acabant l'espectacle ab una *corrida* de toros, ab bonich decorat de Moragas y Alarma

Los dijous SESSIONS DOBLES INFANTILS a las 6 y 7 de la tarde

Camisería y Corbatería

DE

Jaume Sans

Boquería, 32

BARCELONA

●● Especialitat en las camisas á mida ●●

Als nens y nenas que comprin en la Casa, se'ls obsequiará
ab una artística postal

Agustí Costa Grande

Cirurgiá Dentista

CASP, 34, 1.er, 2.^a

(Devant dels PP. Jesuïtas)

Los mellors, més moderns
y econòmichs retratos
s'obtenen en la acreditada

FOTOGRAFIA

HISPANIA • Pelayo, 50, pral.

Director: Joseph Banús

TREBALLS PERA'LS AFICIONATS

OBRADOR DE PLATERIA

DE

M. y A. ARAGONÉS

Objectes para certamens

✱ ✱ Obras d'art de tota mena
Especialitat en las rel·ligiosas

Montjuich del Bisbe, 3

30 dtxas 25 Ptas.

Massatge per técnichs especialistas Major, 15,
Gràcia y Montjuich del Carme, 5 (Banys de Solé)

SPORTS

Diferents maneres pera poguer pendre mal